

махъ съ себе си Ивана Кършовски и Ивана Зерделийски, и отидохъ въ Бѣлградъ. Г. Христо Георгиевъ ми изпроводи въ Бѣлградъ отъ българската „Добродетелна дружина“ 50 жълтици австрийски, съ които и прекарахъ зимата.

Когато дойдохъ въ Бѣлградъ, то намѣрихъ около 15 души свищовски българчета, които бѣха избѣгали изъ Свищовъ. Турското правителство е мислило, че тия момчета сж участвували въ нѣкакви си бунтовнически дѣла и че сж помогнали на Тотя и на неговата дружина да преминатъ презъ Дунава; а ние знаеме, че свищовскитѣ работи не бѣха нищо друго, освенъ детинска игра! Когато момчетата избѣгали въ Букурещъ, то нашитѣ букурешки богати търговци ги изпроводили въ Сърбия да се учатъ, т. е. изпроводили ги да изучатъ военнитѣ науки и да се приготвятъ за бждещето възстание. Тия момчета излѣзли сами предъ военния министъръ и предложили му следующитѣ условия: 1. да се състави една чета и да се нарече българска; 2. да се назначатъ нѣколко професора, които да научатъ бждещитѣ войници теоретически военнитѣ науки; 3. да се дадатъ на всѣки войникъ по 60 гроша сър. пари на месеца и по 5 яденета на деня; 4. новитѣ войници да останатъ само до мартъ 1868 г.; 5. да имъ се дадатъ нови чисти дрехи.

Тия младежи дойдоха да попитатъ и мене какво ще да имъ кажа, и азъ бѣхъ длѣженъ да имъ отговоря така:

— Това не е възможно. Ако ви се даде по една жълтица на месеца и особено ядене, то другитѣ войници ще да се възбунтуватъ, и вие ще бждете принудени да излѣзете изъ войската. Освенъ това, кой може да гарантира, че презъ